ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ 5

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 20 Φεβρουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 13

SI J' ETAIS LE SULTAN DE MAROC...

ΑΝ ΗΜΟΥΝ Σουλτάνος τοῦ Μαρόκου, συνταγματικὸς πάντοτε Σουλτάνος, ὑποχρεωμένος δηλαδὴ νὰ διοικῶ τὸν τόπον μου μὲ Ρωμαϊκὸ Σύνταγμα, καὶ ἂν ὁ Βεζύρης μου εἶχε τὴν τολμην νὰ μοῦ παίξῃ τὸ χονδροειδέστατο παιγνίδι ποὺ ἔπαιξε ὁ κ. Δηλιγιάννης στὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, θὰ σοῦ τὸν ἔπιανα τὸν καλό σου τὸν Βεζύρη μου ἀπὸ ταῦτι, θὰ τοῦδίνα μιὰ κλωτσιὰ γερὴ στὰ καπούλια καὶ θὰ τὸν ἐγκρεμοτσάκιζα ἀπὸ τὶς σκάλες τοῦ παλατιοῦ μου.

Θὰ φώναζεν ὁ Βεζύρης μου. Θὰ χαλνοῦσε τὸν κοσμο. Θὰ διεμαρτύρετο. Θὰ ἐκαλοῦσε πάλιν στὰ ὅπλα πέντε δέκα ἡλικίας σανιδάδων. Θὰρχώνταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι μου. Ἀλλὰ καρφὶ δὲν θὰ μοῦ καιγότανε.

Τί διάολο! Σουλτάνος θὰ ἤμουν, θὰ εἶχα συνεπῶς κ' ἐγὼ τοὺς δικούς μου. Θὰ εἶχα κ' ἐγὼ μερικοὺς φρονίμους ἀνθρώπους, μερικοὺς νοικοκυραίους, μερικοὺς πόνοῦντας τὸν τόπον καὶ ἀπαιτοῦντας ὁ Σουλτάνος τους νὰ στέκεται ψηλά, πολὺ ψηλά, θὰ εἶχα κ' ἐγὼ μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀντιτάξω κατὰ τῶν σανιδάδων του.

Καὶ ὅταν ὁ κλωτσοπατημένος Βεζύρης μου θὰπεπειράτο ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ καταπάτησιν θεσμῶν καὶ γιὰ συνταγματικὰ μασκαραλίκια, θὰ τοῦ σφαλνοῦσα τὸ στομα ἐπιτακτικῶς καὶ θὰ τοῦλεγα:

— Ἄκουσε, βεζύρ Ἐφέντημ! Ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες εἶναι πολὺ χονδρὸ καὶ τὸ στομάχι μου δὲν τὸ βαστάει. Ὡς ἄνθρωπος μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, δὲν ἐξουσιάζω τὸν ἑαυτόν μου. Εἶμαι ὁ ἀντιπρόσωπος ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, εἶμαι ἡ κορυφή του, εἶμαι τὸ σύμβολον τοῦ Μεγαλείου καὶ τῆς Ἀξιοπρεπείας τοῦ Ἔθνους μου. Ἂν σὲ συγχωρήσω λοιπὸν, ὁ λαός μου θὰ ἔχῃ κάθε δικαίωμα νὰ μοῦ ἠπῇ:

— «Σουλτάνο ποῦ νὰ τρώῃ μπάτσες σήμερα ἀπὸ τὸν ἕνα Βεζύρη καὶ αὔριο ἀπὸ τὸν ἄλλο, δὲν τὸν θέλουμ' ἐμεῖς, δὲν μᾶς κάνει. Ὁ Σουλτάνος μας θέλομε νἄχῃ δυνατὸ τὸ χέρι καὶ δυνατότερη ἀκόμη τὴν κλωτσιά. Θέλουμε Σουλτάνο ἐμεῖς ποῦ νἄχῃ τὴν δύναμι νὰ βάζῃ κάθε κατεργάρη στὴν θέσι του!»

— Βεζύρ ἐφέντη μου, νὰ μὲ συμπαθᾷς ποῦ σὲ κλώτσησα, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάνω κι' ἀλλιῶς, γιατί ἂν δὲν σὲ κλωτσοῦσα θὰ ἐκλωτσοῦσα τὸν λαόν μου, θὰ ἐκλωτσοῦσα τὸν θρονο μου!

...Ἂν ἤμουν Σουλτάνος τοῦ Μαρόκου αὐτὰ θἄλεγα στὸν βεζύρη μου.

Δυστυχῶς ὅμως εἶμαι Ρωμηὸς πολίτης καὶ γι' αὐτὸ σφαλνῶ τὸ στόμα μου καὶ χειροκροτῶ γιὰ ὅ,τι γίνεται τριγύρω μου.

Ἔπειτα—δὲν λησμονῶ πῶς ὑπάρχει καὶ Εἰσαγγελία.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι

ΤΟ ΛΕΦΚΩΜΑ ΚΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Ἀπὸ τὸ λεύκωμα τῆς κ. Δανάης Α. Κύρου)

ΤΟ ΛΕΦΚΩΜΑ.—Κῦτι, φίλε μου, συλλογισμένος!
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.—Σὲ βλέπω καὶ τρομάζω.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Δὲ λὲς καλήτερα πῶς βαριέσαι!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Γιατί τάχα νὰ βαρεθῶ;
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Γιατί νὰ π ῦ τὴν ἔπαθες καὶ σὺ σὰν τοὺς ἄλλους.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ παραπονοῦνται. Παράπονο ἐγὼ δὲν ἔχω.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Ἔλα τά! Σὰν νὰ μὴ τὸ ξέρω πῶς εἶμαι ἀδιάκριτο!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ἀδιακρισία δὲν εἶνε. Εἶνε τιμή μου.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τὰ κοπλιμέντα! Φρατζεζιές!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Διόλου. Ἐσὺ ποῦ ξέρεις τόσα, ἕνα βλέπω καὶ δὲν τὸ ξέρεις.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Μὴ ρωτᾷς! Ἄκουσα—πρὶν ἀπὸ τὶς δικές σου δηλαδὴ—τόσες κουταμάρες ποῦ προσπαθῶ νὰ ξεχάσω καὶ μερικές.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ξέχνα τες ὅλες· μόνο μὴν ξεχάσῃς τὰ χέρια ποῦ σὲ βαστοῦνε.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τὴν κυρά μου τώρα θὰ μοῦ μάθῃς;
Ο ΠΟΙΗΤ.—Λοιπὸν ἔχεις γιὰ κάμισμά σου ποῦ χέρια γυναικεῖα σὲ βαστοῦνε.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Ὁρίστε τώρα! Εἶδες ἀδέρφι μου ποτὲ σου νὰ μὴ βρίσκεται σὲ γυναικεῖα χέρια;
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ἀφτὰ π ῦ σοῦ λέω! Ἡ γυναῖκα ὅμως εἶνε σὰν τὸν Ποιητή, ἴσως καὶ π ραπάνω. Ἡ γυναῖκα μᾶς χάρισε τὴν ἀγάπη. Μὰ ἡ γυναῖκα εἶναι καὶ μάννα. Ἡ γυναῖκα δημιουργεῖ. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ ἀνθρωποπόταμος ὅλη. Ἡ γυναῖκα εἶναι καὶ ἡ ἀληθινὴ ψυχὴ τῆς Ρωμηοσύνης.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Μίλα Ρωμαΐκα, νὰ σὲ νοιώσω.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ναί! Ρωμαΐκα θέλω νὰ μιλήσω—καὶ γιὰ τοῦτο δὲν μοῦ φτάνεις!
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τί; Γράφεις κ' ἄλλο λέφκωμα;
Ο ΠΟΙΗΤ.—Θέλω τ' λέφκωμα τῆς καρδιᾶς! Στὴν καρδιὰ μέσα κατάβαστα θέλω νὰ χωρέσω τὰ λόγια ποῦ θὰ σοῦ πῶ.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Τώρα σὲ βλέπω ἐγὼ καὶ τρομάζω!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Μὴν τρομάζῃς· κ' εἶνε λόγια γλυκά, λόγια τῆς καρδιᾶς ποῦ πρέπει στὴν καρδιὰ νὰ γραφοῦνε.
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Σώπα καλέ, καὶ θὰ σοῦ ἀκοῦσουνε.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Νὰ μιλήσουνε ἐλεύθερα πρώτη ἀπ' ὅλες ἡ γυναῖκα. Πές της νὰ ἀγαπᾷ τὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης. Πές της νὰ ἀγαπᾷ τὴ γλῶσσα τοῦ σπιτικοῦ της. Πές της νὰ κλίνῃ τὴ γλῶσσα μας παιδί της. Ἀγάπη καὶ παιδί, ἕνας τὸ ἄλλο θὰ πῇ:
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Καταλάβα! Ρεκλάμα γιὰ τὴν Δημοτική.
Ο ΠΟΙΗΤ.—Ρεκλάμα γιὰ τὴν Ἑλλάδα!
ΤΟ ΛΕΦΚ.—Ὅσο θέλεις, μὰ ὄχι ρεκλάμα γιὰ μένα. Θὰ μὲ κάμουνε κομμάτια!
Ο ΠΟΙΗΤ.—Μὴ φοβᾶσαι! Γερὰ εἶνε τὰ χέρια τα γυναικεῖα καὶ τὰ φτιάλια σου τα χαριτωμένα μπροῦνε πολὺ νὰ τραγουδᾶνε στὴ μητρική μας τὴ λαλιά!

Παρίσι, 19 τοῦ Φλεβάρη, 1903

Ψ'ΥΧΑΡΗΣ

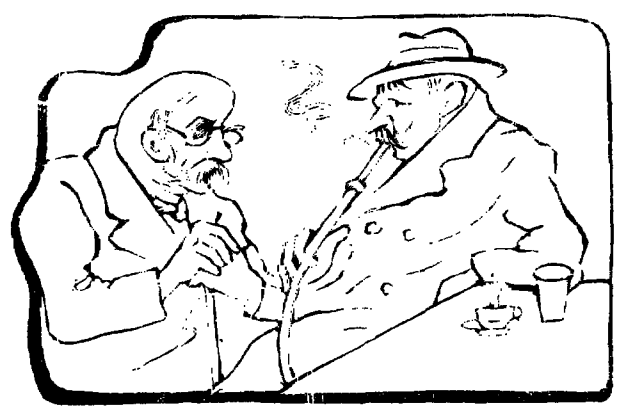

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΝΑΡΓΙΛΕ

— Καταργεῖ λοιπὸν τὰς νέας Νομαρχίας;

— Βεβαιότατα! Οἰκονομία 110 χιλ. δρ. τὸν χρόνο!...

— Δὲν βαριέσαι! Οἰκονομίες εἶν' αὐτές;.. Ἄλλη εἶνε ἡ οἰκονομία ἡ μεγάλη καὶ ἡ Ἐθνική, ἀλλὰ ποῦ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν κάνῃ!...

— Ποιά, βρὲ ἀδελφέ;

— Νά! Ἂν τοῦ βαστάῃ νὰ καταργήσῃ .... τὴν Βουλή!

— !

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΤΑΜΑ

Στὸν Κωστῆ Παλαμᾶ

I

Μονάκοιβος ὁ γυιός· πατέρας δύο
Παιδιῶν καὶ νέας γυναίκας ἡ ἐλπίδα,
Μὲ τὰ θερμὰ φιλιά τους, ποῦ τὸ κρύο
Τῆς Τραμουντάνας δὲν ψυχραίνει—λιχτίδα

Θερμότερη ἔχει ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὸν ἥλιο—
Ἀνοίχτηκεν ἀλάρμενος ὁ Ναύτης
Στοῦ Ποσειδῶνα τὸ ὑγρὸ Βασίλειο,
Ποῦ βασιλειᾶς ζωῆς καὶ νεκροῦ ἁρπᾶς

Ὁ δίδουλος Θεός, εἶναι ὅπως θέλει,
Στεγνώνοντας τὸ δάκρυ μὲ τὸ φέλι—
Ἀνοίχτηκε ὁ πατέρας, φεύγει πρύμα.
Πετώντας ἀστραφογάλανο τὸ κῦμα...

II

Γυρίζει ὁ Ναύτης μὲ καιρό... Μὰ τώρα
Χωρὶς καϊκάκι, ξεγυμνος, μὲ ὡς κάτου
Τὰ γένεια του λιγμένα, νικῆς δῶρα
Στὴν πάλη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου!

Πατάει ἀστραφογάλανο δακρυσμένος·
Ξανοίγει τοὺς δικούς του λαχταρῶντας—
Σπιγμὴ ποῦ κλαίει κι' ὁ λίθος σμιλεμένος—
Στὸν κόρφο κάτι μὲ στοργὴ κρατῶντας:

«Μανοῦλα μου, γυναῖκά μου, παιδιά μου,
Πῶς ξέφυγα τὸ θάνατο εἶναι θῶμα
Μέσ' ἀπὸ κινδύνου τὸ χαλὸ ἡ καρδιά μου
Γιατί ἔπαιξα τοῦ Χάρου αὐτὸ τὸ τάμα...»

Κι' ἀφίνοντας νὰ πέσῃ ἕνα σανίδι,
Τῆς βάρκας του συντρίμμι, ἀμέσως παίρνει
Ἀπὸ τεχνικό του χέρι τὸ λεπίδι,
Στὴν ἐκκλησιὰ καϊκάκι ὡς ποῦ τὸ φέρνει

Παίρνει μ' ἐκεῖνο ποῦ του ἐχάθη...
—Κ' ἡ τελειδεύτερη νότη μας, στὰ βάθη
Τὰ πάντα τοῦ χρόνου, σὰν βοήσῃ,
Στὴν Ἐκκλησιὰ τῆς μνήμης θανατώσῃ!

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

ΑΠΟ ΓΑΜΠΡΟΣ....

— Μὲ ἀλήθεια! Τί γέννησε τόσον καιρὸ αὐτὸς ὁ Τριτσιμπίδας;

— Δὲν τὰ ξέρεις; Εἶνε ρωτεμένος μέχρι ἔλεος.

— Μπᾶ τὸν ἐρίφην. Καὶ μὲ ποιά;

— Τὴν κόρη τοῦ παπᾶ! Ἐκείνη, καλέ, τὴν Ἐλενίτσα.

— Μὰ τί διάολο, ἰσόβια τὴν πῆρ' αὐτὸς τὴ λόξα;

— Τί λές, μωρὲ βλαμακι. Αὐτοῦνος ἀκόμη δὲν πῆρε τὴ μαστίχα του μὲ δαύτην.

— Μπρὲ τὸν κοκκόση. Κι' εἶνε δυὸ μῆνες ποῦ νταραβερίζεται.

Στὴν κουβέντα πάνω φάνηκε κι' ὁ Τριτσιμπίδας.

— Κατὰ φωνὴ κι' ὁ γαϊδαρος.

— Τὴν κουβέντα σου εἴχαμε τόση ὥρα. Κάτσε νὰ τραβήξῃς μιὰ κι' ἐσύ.

Ὁ Τριτσιμπίδας σκουντουφλιασμένος σὰν τρεῖς ὧρες νύχτα στάθηκε ὄρθιος.

— Ἄστε, ρὲ παιδιά, καὶ κοντεύω νὰ πάρω σιτήριο γιὰ τὸ Δαφνί!

— Ἀπιστίες πάλι θὰ σοῦκαμε, ἡ λεγάμενη.

Ὁ Τριτσιμπίδας πειράχτηκε.

— Καὶ γιὰ ποιὸ μὲ πέρνεις, ρὲ Μῆτρο; Φαίνουμε νάχω κούτελο γιὰ τσαπί;

— Ἡ κουβέντα τάφερε, ρὲ Τριτσιμπίδα. Ἐσύ σαι σκοῦρος σὰν στὴ κηδεία. Ξέρω κι' ἐγὼ τί κεφαλίδα σοῦρθε ὁριζοντίως καὶ κατακούτελα;

— Ἀλήθεια, ρὲ Μῆτρο, κεφαλίδα ἤτανε κι' κι' ἄψητη μάλιστα.

Ὁ Τριτσιμπίδας κάθησε καὶ σκυφτὸς στὸ τραπέζι ἀπάνω ἄρχισε:

— Τὰ ξέρετε δὰ κι' ἐσεῖς τὰ νταραβέρια μας μὲ τὴν Ἐλενίτσα. Τὸ κορίτσι τὸ πῆρε θανατικὸ τὸ αἴσθημα γιὰ μένα. Οἱ γονιοί μέλι, γάλα στῆς κουβέντες τους. Κάθε βράδυ, ποῦ μὲ χάνεις ποῦ μὲ βρίσκεις, διπλωμένος στὸ ράσο τοῦ παπᾶ.....Εἶχα πάρει κι' ἀπόψε νὰ περάσω τὴ βραδειά μου, καὶ στὸ γλέντι ἐπάνω μὲ μιὰ κουβέντα του ὁ τραγογένης μὲ φόνεψε διαμπερές.

— Μωρὲ τί λές;

— Ξέρεις τι; Ἐκεῖ ποῦ γλυκοκούταζα τὴν παληά μου ἀκούω τὸν παπᾶ: «Ἄκουσε, Σπυράκη μου, μοῦ λέει. Ἐσύσαι πλειὰ παιδὶ τοῦ σπητιοῦ μας καὶ θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι». Ἐγὼ ἄνοιξα τ' αὐτιά μου: «Σπῦρο μου, μοῦ λέει, ξέρεις; Τὴν Κυριακὴ παντρεύουμε τὴν Ἐλενίτσα μας». Ἔμενα ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ κλωτσάῃ σὰν βαρβάτο ἄλογο. Τάχαμε πῆ, ξέρεις, ἀπόξω, ἀπόξω μὲ τὴν παπαδιά. Μὰ δὲν περίμενα ἔτσι ξαφνικὸ τὸ πρᾶμμα.

«Μὲ τὸ καλὸ καὶ χαρούμενα, παπᾶ μου, τοῦ λέω, εἶμαι μέχρι κόκκαλο δικός σου.

— «Τὸ ξέρω, παιδί μου, μοῦ λέει, καὶ γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ τὰ μιλήσουμε. Ξέρεις τί χρυσὸ κορίτσι εἶνε ἡ Ἐλενίτσα μας. Ὅταν τῆς εἶπα τῆς χαρές της, ξέρεις τί μοῦ πε: Τί; ρώτησα ἐγώ «Καλὰ πατέρα, μὰ θέλω νὰ μὲ στεφανώσῃ ὁ Τριτσιμπίδας!;

— Ὁ παπᾶς μ' ἤθελε κουμπάρο του, καταλαβαίνεις;

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πρέπει νὰ ξεύρῃς νὰ γίνεσαι σκοτεινότερος γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ σύνεφα τῶν μυιῶν τῶν ἐνοχλητικῶν θαυμαστῶν.

* * *

Ἐκεῖνος ποῦ μᾶς ἐγκαταλείπει δὲν προσβάλλει ἴσως ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἀλλὰ βεβαίως τοὺς εἰς ἡμᾶς προσκολημένους.

* * *

Συμβαίνει εἰς τὸ πλουσιώτερον πνεῦμα νὰ πάρῃ τὸ κλειδὶ τοῦ σιτοβολῶνος ὅπου κοιμῶνται οἱ μαζευμένοι θησαυροί του. Μοιάζει τότε μὲ τὸν πτωχότερον ὁ ὁποῖος εἶνε ἀναγκασμένος νὰ ζητιανεύῃ γιὰ νὰ ζήσῃ.

* * *

Τὸ χρυσωμένο θηκάρι τῆς συμπαθείας κρύβει πολλάκις τὸ σπαθὶ τοῦ φθόνου.

* * *

Ἐν τῇ μιμήσει πέρνει κανεὶς ὅ,τι εἶνε χειρότερον καὶ ἀφήνει ὅ,τι ἔχει ὄξιαν.

* * *

Ἐν τῇ γλώσσῃ τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας κάθε λέξις εἶνε μία πρόκλησις.

* * *

Ὁ χρησιμώτερος Ἀπόστολος. Μεταξὺ δώδεκα ἀποστόλων πρέπει πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ὁ ὁποῖος νὰ εἶνε σκληρὸς σὰν τὴν πέτρα, ὅπως ἡ νέα ἐκκλησία μπορέσῃ νὰ οἰκοδομηθῇ ἀφ' ἑαυτῆς.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Βουλῆς.

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ (1)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ἐδμ. (ὑψῶν τοὺς ὤμους) Ὤχ!...

Ἐβελ. (μὲ φρικίασιν καὶ ὁρμητικὸν παράπονον. Μὲ σφιγμένα δόντια). Ἀλλὰ σύ... πάντοτε...

Ἐδμ. (ὡς ἄνω, μὲ πεῖσμα, μὲ αὔξουσαν μανίαν). Σὺ δὲν θέλεις νὰ τ' ἀφήσῃς αὐτὰ ποτέ... ἐσὺ εἶσαι πάντοτε ψυχρά... σκεπτική... καὶ στέκεις πάντοτε εἰς θέσιν ἀμύνης... ποῦ σημαίνει ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶς πλέον...

Ἐβελ. (αἰφνης, στρεφουσα πρὸς αὐτὸν ἔκπληκτος). Δὲν σ' ἀγαπῶ; (πικρῶς). Ὦ! σοῦ ἐθυσίασα ὅλα! (μὲ βραχὺν εἰρωνικὸν γέλωτα). Αἱ βέβαια, ἀλήθεια, δὲν σ' ἀγαπῶ... (μὲ αὔξουσαν ὁρμητικὴν συγκίνησιν). Κ' ἐγὼ νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ, πάντοτε, ὅταν θέλῃς, τόσες φορὲς, νὰ πιστεύσω... (Κίνησις τοῦ Ἐδμόνδου). Καὶ γνωρίζεις ὅτι ἂν τὸ ἤξευρεν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐσκότωνε... Καὶ θυμάζω κι' ἐγὼ ἀκόμη πῶς κατορθώνω νὰ τοῦ κρύπτωμαι... Ἀλλὰ ἐγὼ γι' ἀγάπη σου συγκατένευσα εἰς ὅλα... ὅλα! (καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον). Καὶ σύ, καὶ σύ... (Ἡ ὀργὴ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ εὕρῃ λέξεις). Ὤχ!...

Ἐδμ. (Ἡττημένος, σχεδὸν μετανοῶν καὶ συντετριμένος. Λοιπὸν—ἔχεις δίκαιον—μοῦ ἐξέφυγε μία λέξις τὴν ὁποίαν—βεβαιώσου—δὲν ἐσκεπτόμην (μὲ αὔξουσαν γλυκύτητα). Καὶ, τὸ γνωρίζω, ὅτι μὲ ἀγαπᾶς καὶ γι' αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ κι' ἐγώ... Ἀγαπᾷ κανεὶς διπλασίως ὅταν εἶνε βέβαιος ὅτι ἀνταγαπᾶται (ἐκ νέου ἡδονικῶς, πυρετωδῶς). Ἀλλ' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ—βλέπεις—(περιπτυσσόμενος αὐτὴν) ἐν τούτοις... ἂς λείψουν αἱ ἐρωτοτροπίαι τώρα (ὡς ἄνω καὶ σχεδὸν μὲ ὁρμητικότητα, προσπαθῶν νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὸ διβάνιον). Ἐμπρός, Ἐβελίνα, ἔλα ἐδῶ.. ναι, ἐδῶ ἐδῶ...

Ἐβελ. (μὲ κραυγὴν, ἐκφεύγουσα ἀπὸ αὐτόν). Ἐκεῖ ὄχι, ἐκεῖ ὄχι!..

Ἐδμ. (μὲ ἔκπληξιν καὶ ὀργήν). Ἀλλά, Ἐβελίνα!..

Ἐβελ. (ἀλλάζουσα ἀμέσως τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της. Μὲ αὔξουσαν συγκίνησιν. Ἀρχίζει σχεδὸν χαμηλοφώνως). Ἡ μητέρα εἶνε ἄρρωστη, τὸ ξέρεις... Καὶ δὲν εἶμαι ἥσυχη... (Διακοπή. Ἐπαναλαμβάνει χαμηλοφώνως). Ἔχω ἕνα ἔλεγχον... Ἐὰν ἤξευρες... Φοβοῦμαι... Ἡ ἀδελφή μου μὲ κυττάζει, μέ... Βεβαίως κάτι θὰ ὑποπτεύθη... Ἴσως ἐκείνη ἡ ἐπιστολή... Πόσον ἐφέρθημεν ἀνόητα... Καὶ ἔπειτα ἡ μητέρα εἶνε ἄρρωστη... (καλύπτουσα τὸ πρόσωπον καὶ κλαίουσα). Σοῦ λέγω, ἔχω ἕνα ἔλεγχον, ἔχω ἔλεγχον... (κάθηται καταβεβλημένη). Μίαν φορὰν ἤμην τόσον εὐτυχής, τόσον ἥσυχη!...

Ἐδμ. (συνοφρυούμενος, εἰρων). Προτοῦ ἀκόμη μὲ γνωρίσῃς...

Ἐβελ. (ἀμέσως, μὲ πάθος). Ὄχι, μὴ τὰ λὲς αὐτά, ξέρεις ὅτι σὲ λατρεύω.. Ἀλλά.. βλέπεις... ἀκριβῶς τώρα... βλέπεις... ἤθελα νὰ παρακαλέσω τὴν Παναγίαν διὰ τὴν μητέρα... διὰ νὰ τὴν γιάνῃ (μὲ ἄπειρον ἀθυμίαν) καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ προσευχηθῶ... Ναί, ἐσταύρωσα τὰ χέρια ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ προσευχηθῶ, ἐννοεῖς... Καὶ θὰ μοῦ ἔκαμνε τόσον καλόν... (διακοπή. Κατόπιν ἐπαναλαμβάνει δακρύουσα, ἀγωνιῶσα, μὲ περιπάθειαν). Ἄ, Ἐδμόνδε, ἄκου, πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾶς, ἐννοῶ ὅλα ὅσα λέγεις, ἀλλὰ—ἄκουσε καθαρὰ—θὰ ἐνωθῶμεν... ὅταν.. θὰ θελήσῃς, ὅταν θὰ δυνηθῇς (μὲ γλυκύτητα, συμπλέκουσα τοὺς βραχίονάς της περὶ τὸν λαιμόν του) ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ γείνῃ αὐτὸ κρυφά;

Ἐδμ. (μένει ἀπαθής, προσπαθῶν νὰ μὴ τὴν κυττάζῃ).

Ἐβελ. (ὡς ἄνω, πάντοτε ἀγωνιώδης, ζητοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς του) Ναί, ναί, ναί... καὶ τότε θὰ ἤμουν πλέον ἥσυχη... θὰ ἠμποροῦσα πάλι νὰ προσευχηθῶ... καὶ ἡ μητέρα θὰ ἐθεραπεύετο... (μὲ ὅλην της τὴν ψυχήν. Ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν σφιγκτά.) Ἐδμόνδε, ναί, πές μου ναί...

Ἐδμ. (ἀνθιστάμενος). Ἀλλά... Ἐβελίνα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 20 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

«ΤΗΙ ΑΡΩΓΗΙ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ

πεπείσμεθα ὅτι ἡ σιωπήθεια καὶ ἡ ὑπόληψις, ἃς σήμερον ἀπολαμβάνει ἡ Τράπεζα, δὲν θέλει μειωθῇ ἐφ' ὅσον ποιούμεθα σώφρονα χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων καὶ εὐλαβῶς τηροῦμεν τὰς ὑποχρεώσεις, ὧν τὸ Κράτος ἐνεπιστεύθη ἡμῖν τὴν ἐνίσκησιν καὶ διαχείρισιν, πρὸς ἀντίληψιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν δημοσίων καὶ κοινωνικῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων καὶ ἀναγκῶν».

Εἶνε ὁ ἐπίλογος τῆς εἰσαγήσεως τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ 1902 τὸν ὁποῖον ἐπέβαλε πρὸς τὴν Γεν. Συνέλευσιν τῶν μετόχων τῆς Ἐθν. Τραπέζης ὁ διοικητὴς αὐτῆς κ. Στέφ. Στρέϊτ.

Λόγια πολλὰ ὁ κ. Στρέϊτ δὲν εἶπε. Παρέταξεν ἀριθμοὺς μόνον, εὐγλωττοτάτους ἀριθμοὺς, κατέστρωσε σχέδια εὐρυτέρας κ' εὐεργετικωτέρας δράσεως διὰ τὴν χώραν μας τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ μας ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον ἐπαξίως διευθύνει, καὶ κατέληξεν εἰς τὰ λόγια τὰ σεμνὰ καὶ τὰ σώφρονα, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω παρεθέσαμεν.

Καὶ ἡ κοινωνία ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ σύναλλασσομένη μετὰ τῆς Τραπέζης καὶ ὁ κόσμος ὁ ἐμπορικὸς, ὁ ἐπαναπαυόμενος ἐπ' αὐτῆς καὶ ἡ Βιομηχανία μας, ἡ ἀντλοῦσα δυνάμεις ἀπὸ τὴν πολύτιμον προστασίαν της, καὶ ἡ Γεωργία μας, ἡ ἐνιτενίζουσα πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς φάρον σωτηρίας, τὰ ἐχειροκρότησε τὰ λόγια αὐτὰ ὡς εἰλικρινέστατα.

Διότι κάνεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ ὅτι τὸ πρῶτον πιστωτικὸν ἵδρυμα τῆς χώρας μας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κ. Στρέϊτ ἀνῆλθεν εἰς περιωπὴν Ἐθνικοῦ κυριολεκτικῶς ἱδρύματος, ἀγόμενον ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν καὶ φροντίζον ὄχι πῶς ναύξάνῃ τὰ κέρδη τῶν μετόχων του—ὅπως ἄλλα δυστυχῶς πιστωτικὰ ἱδρύματα—ἀλλὰ πῶς νὰ δρᾷ εὐεργετικῶς, ἐνθαρρύνων κάθε τιμίαν, κάθε γενναίαν καὶ κάθε πατριωτικὴν ἐπιχείρησιν, ἀδιαφοροῦν δὲ καθολοκληρίαν ἂν κερδίσῃ ὀλίγα ἢ πολλὰ, ἢ καὶ ἂν δὲν κερδίσῃ τίποτε ἐξ αὐτῆς.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Στρέϊτ εὗρῆκε τὸν ἄνθρωπόν της. Τὸ Ἔθνος μόνον, βλέπετε, δὲν εὐτύχησε νὰ εὕρῃ ἀκόμη τὸν Στρέϊτ του καὶ δι' αὐτὸ οἱ προϋπολογισμοί του κάθε χρόνον παρουσιάζονται ὡς καρικατοῦρες τῶν ἀπολογισμῶν τῆς Ἐθν. Τραπέζης, τῶν εἰλικρινεστάτων καὶ τῶν πράγματι Ἐθνικῶν.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΝΤΑΙ

αἱ ἐφημερίδες ὅτι τὰ κάρβουνα τοῦ τροχιοδρόμου μετέβαλαν τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ὅλους τοὺς ἐπιβάτας εἰς μασκαράδες.

Εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ πληροφορήσωμεν τοὺς συναδέλφους ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸν κυριώτερον μέτοχον τῆς Ἑλληνοεβραϊκῆς ἑταιρίας κ. Πεσματζόγλου, ὁ ὁποῖος ἐπίτηδες διαλέγει τέτοια παληοκάρβουνα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Ἀθηναίους ποὺ τὸν ἐμουντζούρωσαν κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς.

Ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἔκδοσις, ἀπίθανος ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μέγας εὐεργέτης τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων μουντζουρόνει τοὺς ἐπιβάτας τοῦ Τραμ διὰ νὰ δώσῃ συντρόφους στὸν περίφημον ἀράπη του.

Ἐν τούτοις ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβαίνει, ἠμπορεῖ, φρονοῦμεν, τὸ Ὑπουργεῖον—ἂν εὐκαιρῇ—νὰ διατάξῃ τὸ ἀτμήλατον αὐτὸ μουντζουρωτήριον νὰλλάξῃ τὰ κάρβουνά του ἢ νὰ ταπαγορεύσῃ νὰ καπνίζῃ πειά.

Η ΑΙΓΙΝΑ

πρώτη ἱκανοποίησε τὸν κ. Δηλιγιάννην, ἐκλέξασα βουλευτήν της τὸν Κυβερνητικὸν ὑποψήφιον.

Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, διότι ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ κανένας λόγος νὰκυρωθῇ, ὡς παράνομος, ἡ προηγουμένη ἐκλογή.

Τὰ συγχαρητήριά μας, τὰ εἰλικρινέστατα εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, καὶ τὰ συλλυπητήριά μας εἰς τὸν κ. Ζαΐμην ὁ ὁποῖος ἐξαπέστειλε τὰ τέσσαρα πρωτοπαλλήκαρα τοῦ κόμματός του στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ φάνε τὸν δυστυχῆ τὸ Βενιζέλο καὶ νὰ στείλουν τὰ φαιδρότατα τηλεγραφήματα πρὸς τὰς ἀρχὰς διὰ τὰς δῆθεν (!!!) ἐπεμβάσεις τῶν Κορδονικῶν.

Ὁ νέος βουλευτὴς Αἰγίνης πρέπει νὰ εὐγνωμονῇ τὴν ἀρνίον τετρανδρίαν τῶν κ. κ. Τοπάλη, Στυμφαλιάδη, Σιγάλα καὶ Γιαννακοπούλου, διότι ἂν δὲν ἐξεστράτευαν αὐτοὶ στὴν Αἴγιναν γιὰ νὰ τὸν πολεμίσουν δὲν θὰ ἔπαιρνε τὴν ἐκλογήν μὲ 260 ψήφους. Ἀπὸ ἑξῆντα πέντε τοῦ ἔδωσε ὁ καθένας. Οἱ ἀθεόφοβοι!

ΑΔΙΚΩΤΑΤΗ

ἡ ἐπίθεσις τῆς «Ἑστίας» κατὰ τῆς «Κριτικῆς», τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς ἀστειοτάτην κλίκαν κριτικὴν ἀναξίαν καὶ γέλωτος ἀκόμη.

Ἡ «Ἑστία» πιθανὸν νὰ μὴ συμφωνῇ εἰς ὅτα δημοσιεύει ἡ «Κριτικὴ» στὸ τελευταῖον τεῦχός της περὶ τοῦ κ. Διευθυντοῦ τοῦ Ὠδείου, ὅπως ἐν μέρει δὲν συμφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν δικαιολογεῖ καθόλου τὴν ἀγρίαν ἐπίθεσιν κατὰ περιοδικοῦ τῆς περιωπῆς τῆς «Κριτικῆς» ἡ ὁποία ἕως τώρα μόνον δείγματα εὐσυνειδήτου ἐργασίας καὶ ἀντιρωμαϊκῆς εἰλικρινείας μᾶς ἔδωκεν, ὄχι δὲ καν ἀφορμὰς χλευασμῶν καὶ ἐπιθέσεων.

Ἕνα κριτικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Ἀξιώτη περὶ τῶν ἔργων τοῦ κ. Ἀραμη, δημοσιευθὲν στο προηγούμενον τεῦχος, ἡ τορὴ μελέτη τοῦ κ. Παλαμᾶ «Ἡ Κριτικὴ καὶ ὁ Σολωμός» καὶ τόσα ἄλλα εὐσυνείδητα καὶ θαραλέα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα ἐκόσμησαν τὰς σελίδας της, ἐμπνέουν, εἰς ἡμᾶς τοὐλάχιστον τοὺς ταπεινοὺς, τὸν σεβασμόν, ἀφοῦ παρόμοια ἄθθρα δὲν εὐτυχήσαμεν ἀκόμη νὰ διαβάσωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας μας, εἰς τὰς στήλας τῶν ὁποίων ἡ κριτικὴ καθημερινῶς ἐκτροχιάζεται, ὅπως καὶ τὰ βαγόνια τοῦ τροχιοδρόμου.

Τὸ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν. Δὲν συμφωνοῦμεν μὲ ὅσα κατὰ τοῦ κ. Νάζου γράφονται, ἂν καὶ γράφονται ἀπὸ εἰδικόν, καθὼς φαίνεται. Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ὅμως καὶ νὰ γελάσωμεν ὅταν βλέπωμεν τὸν συγγραφέα τοῦ «ἀστειοτάτου», κατὰ τὴν

Ἐδέλ. (ὡς ἄνω, παρακαλοῦσα αὐτὸν μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἀπὸ δάκρυα). Πες μου ναί. . κρυφὰ... κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ... μονάχα ἐγὼ ἐν τῇ συνειδήσει μου θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής... Ἐὰν ἐγνώριζες πόσες νύκτες ἔχω νὰ κοιμηθῶ!.. Τὴν ἡμέραν κρατοῦμαι διότι ἔχω συντροφιὰν... ἀλλὰ τὴν νύκτα! (Μὲ θλιβερὰν ἀγωνίαν). Ἀ αἱ νύκτες!.. Τὰς περνῶ ὅλας κλαίουσα καὶ σφίγγω τὸ προσκέφαλόν εἰς τὸ στόμα μου δυνατὰ διότι δὲν θέλω νὰ μὲ ἀκούσουν... (ἀναλυομένη εἰς λυγμούς). Ἀ Ἐδμόνδε! ἔλεος. σὲ παρακαλῶ! κρυφά...

Ἐδμ. (Μὲ ἀποφασιστικότητα). Ἐδελίνα, σὲ ἀγαπῶ.

Ἐδέλ. (Διακόπτουσα αὐτὸν μετὰ πάθους, ὡς ἄνω). Ναί, τὸ ἠξεύρω καὶ ἐὰν ἀμφέβαλλα κάποτε, ἐὰν δὲν σοῦ ἔδειξα πάντοτε τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν σοῦ ὤφειλον, σοῦ ζητῶ συγγνώμην. .

Ἐδμ. (Ζητῶν νὰ τὴν ἡσυχάσῃ ὄχι μὲ πολλὴν τρυφερότητα). Ὤχ, μὴν κλαῖς, φαίνεσαι σὰν παιδί...

Ἐδέλ. (Προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ μεταξὺ τῶν δακρύων). Ναί ἔχεις δίκηο. Εἶμαι παιδί. Νὰ μειδιῶ. Εἶσαι εὐχαριστημένος; (Μὲ περιπάθειαν) πόσον σ' ἀγαπῶ Ἐδμόνδε! Κύττα, μειδιῶ. Λοιπόν... λοιπόν... Ἔλεγες... ὅτι μὲ ἀγαπᾶς (μὲ ἀγωνίαν ἀλλὰ καὶ πεποίθησιν περιμένουσα ἀπάντησίν του).

Ἐδμ. (Μετὰ σιγηλαίαν σκέψιν. Προσταθῶν νὰ κάμῃ τὴν φωνήν του ζωηράν). Ναί, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖς εἶνε ἀδύνατον.

Ἐδέλ. (Ἀνασκιρτῶσα καὶ ὀπισθοδρομοῦσα) Εἶνε ἀδύνατον; (τρέμουσα. Νομίζουσα ὅτι δὲν ἀντελήφθη καλῶς:) Τί εἶπες;

Ἐδμ. (Ψυχρὸς καὶ ἥρεμος). Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω... εἶνε ἀδύνατον... ἐὰν εἶχα μίαν κοινωνικὴν θέσιν ἐξησφαλισμένην.. τότε ναί... εὐχαρίστως, μάλιστα χωρὶς ἀμφιβολίαν, κλίτοι, ἂς ὁμιλήσωμεν καθαρὰ, τὸ γνωρίζεις, ἀκριβῶς νὰ σὲ νυμφευθῶ ποτὲ δὲν σοῦ τὸ ὑπεσχέθην..

Ἐδέλ. (Σγεδὸν θαμβωμένη καὶ τρέμουσα). Ὦ Ἐδμόνδε, ἀλλὰ σὺ πάντοτε μοῦ ἔδιδες ἐλπίδα...

Ἐδμ. (Ὡς ἄνω. τονίζων τὴν ἀκόλουθον φράσιν). Ἀλλὰ ὑπόσχεσιν ποτέ... Ἐν τούτοις, σοῦ λέγω ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ μακάρι... Ἀλλὰ νὰ ἐνωθῶμεν, ὅπως σὺ λέγεις, κρυφά...

Ἐδέλ. (Ἀγωνιώδης, ἐλπίζουσα ἀκόμη) Ναί, ναί.

Ἐδμ. (Μειδιῶν). Ἀλλὰ, ἀγάπη μου, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται, μονάχα στὰ μυθιστορήματα τὰ γράφουν.

Ἐδέλ. Καὶ ὅμως ..

Ἐδμ. Ἔπειτα τί ἐννοεῖς κρυφὸν γάμον; Γάμον εἰς Ἐκκλησίαν;

Ἐδέλ. (Ὡς ἄνω). Ναί, τοὐλάχιστον εἰς Ἐκκλησίαν, τοὐλάχιστον μπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

Ἐδμ. (Ὡς ἄνω). Ὤ! μπροστὰ εἰς τὸν Θεόν! Λόγια εἶνε αὐτά. . (Διακοπὴ) καὶ ἔπειτα τὸ γνωρίζεις αὐτό, διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μόνον γάμου δὲν γίνονται δεσμοὶ (κυριευθεὶς ἀπὸ μίαν ἰδέαν). Ἀλήθεια... εἰς τὴν ἐκκλησία μόνον... γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω

Ἐδέλ. (Μετὰ χαρᾶς). Ἄχ!

Ἐδμ. (Ἀμέσως μεταβάλλων σκέψιν). Ἀλλ' ὄχι, καλὲ τί; σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω: εἶνε ἀδύνατον.

Ἐδέλ. (Θλιβερῶς). Ἐδμόνδε...

Ἐδμ. (Μὲ πολλὴν σοβαρότητα). Ἀγαπητή μου Ἐδελίνα, λυποῦμαι πολὺ, ἀλλά... Καὶ ἔπειτα εἶμαι δίκαιος, τίμιος... Κρυφά;.. Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ κρυφὰ ἐμέ...

Ἐδέλ. (Μὲ φωνὴν ἀπαλήν). Καὶ ὅμως σὺ μὲ ἔπειτες νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ κρυφά...

Ἐδμ. (Ἀπαθῶς). Ἔστω, ἀλλὰ τότε δὲν ἐσκεπτόμην... Ἤμουν τρελλός... Ἔκαμα κακά, ἴσως... Καὶ ἔπειτα αὐτὸ τὸ ἔκαμα γιὰ τὸ καλό σου, διότι ἐὰν ἐβλεπόμεθα εἰς τὸν δρόμον...

Ἐδέλ. (Ζωηρότερον ἀλλὰ πάντοτε ταπεινῶς). Ἀλλ' ὅμως μὲ κάνεις νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ πάντοτε... (μὲ πικρίαν καὶ εἰρωνείαν). Καὶ τώρα δὲν εἶσαι πλέον τρελλός...

Ἐδμ. (Μετὰ μικρὰν διακοπήν. Μὲ φωνὴν χαμηλὴν, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ). Λοιπόν, ἂν δὲν θέλεις πλέον νὰ ἔλθῃς...

Ἐδέλ. (Ἔκπληκτος, μὲ κραυγὴν βαθείας ἀγωνίας) Ἐδμόνδε!.. Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ! (Ρίπτεται ἐπί τινος καθίσματος ἀναλυομένη εἰς ἀπελπιστον θρῆνον).

(ἀκολουθεῖ)

«Ἑστίαν», ἄρθρον νὰ μὴ ἀγωνίζεται μόνον νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κ. Νάζος κατέχει ἀδίκως στὴν κοινὴν συνείδησιν τὴν ἐπίζηλον θέσιν τοῦ ἀναμορφωτοῦ τοῦ Ὠδείου, ἀλλὰ νὰ ἐπιζητῇ νὰ ἐξαναγκάσῃ καὶ τὸν ἴδιον νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ, προσκαλῶν αὐτὸν ὅπως ἐντὸς αἰθούσης, παρούσης ἐπιτροπῆς καὶ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν γράψῃ, ὄχι ἐπὶ δεδομένου sujet μίαν fuga a quattro, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἔπρεπε νὰ εἴξευρεν ὄχι ἕνα basso tematico ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀντιστίξεως, ὄχι μίαν δύσκολον ἁρμονικὴν συνοδείαν ἐπὶ δεδομένου Canto, ἀλλὰ νὰ ἁρμόσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ ἁπλούστερα bassi τοῦ τρίτου βιβλίου τοῦ Fenaroli».

Νἀναπτύσσωμεν γνώμας, τὰς ὁποίας δὲν θεωροῦμεν ὀρθάς, νὰ διατυπώνωμεν τὴν ἰδέαν μας, μάλιστα. Ὄχι ὅμως νὰ ὑβρίζωμεν καὶ νὰ χλευάζωμεν τοὺς ἀντιφρονοῦντας καὶ νὰ ὁμιλοῦμεν μάλιστα περιφρονητικῶς περὶ κλίκας, στὴν χώραν ὅπου βασιλεύαν καὶ ὀργιάζουν μόνον κλίκες καὶ κλίκες καὶ στὴν φιλολογίαν καὶ στὴν δημοσιογραφίαν καὶ στὴν ἐπιστήμην καὶ στὴν πολιτικὴν καὶ παντοῦ!

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ἔχει μείνει ἕνας στίχος τοῦ Σουρῆ περὶ τῶν πτώσεων τοῦ κ. Δηλιγιάννη, αἱ ὁποῖαι γίνονται πάντοτε ἐν θριάμβῳ μὲ πλειονοψηφίαν.

Ὁ στίχος εἶναι αὐτός:

Χαῖρε ποῦ πέφτεις πάντοτε μὲ πλειονοψηφίαν!

Πολλοὶ δὲ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ποῦ ἀνεμένετο νέα πτῶσις, μὲ πλειονοψηφίαν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅπως πάντοτε, ἐνθυμήθησαν τὸν στίχον τοῦ Σουρῆ καὶ τὸν ἔφερναν ὡς τὸν καταλληλότερον ἐπιτύμβιον τοῦ τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἐν περιπτώσει νέας πτώσεως.

ΑΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑΙ

ἀνακοινώσεις καὶ τὰ «καθ' ἃ ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ἐμάθομεν» καὶ τὰ «ἡμιεπισήμως ἐγνώσθη» καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, μὲ τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται αἱ τελευταῖαι ὧραι καὶ τὰ «ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου» τῶν ἐφημερίδων, ἔδωκαν πάλιν καὶ πᾶραν τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ τὴν κυοφορουμένην κατὰ τοῦ. μὲν, καὶ τὴν ἀποσοβηθεῖσαν κατὰ τοὺς δὲ ὑπουργικὴν κρίσιν.

Ἂν συνεφώνησαν ἢ ὄχι ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν κ. Δηλιγιάννην, ἂν ὑπεχώρησεν ἢ ὄχι ὁ ἕνας εἰς τὰς θελήσεις τοῦ ἄλλου, ἂν πέφτῃ ἢ δὲν πέφτῃ ἡ Κυβέρνησις, εἶναι ὅλα σκοτεινὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα θὰ λύσῃ τὸ προσεχὲς ἢ ἀπώτερον μέλλον.

Αἱ ἐφημερίδες βεβαίως, μὲ τὰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις των, ἀντὶ νὰ τὰ λύσουν τὰ ἐμπέρδευσαν περισσότερον τὰ ζητήματα αὐτά. Τὸ μόνον δὲ ποῦ ἐκέρδησαν οἱ ἀναγνῶσται, ἂν ὄχι ὅλων, τῶν περισσοτέρων ὅμως ἐξ αὐτῶν, εἶναι αἱ ἐπίσημοι διαψεύσεις, αἱ δημοσιευόμεναι εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημοσιεύοντο καὶ αἱ ἐπίσημοι ἀνακοινώσεις.

Νομίζομεν πῶς δὲν χρειάζεται καὶ συνέχεια εἰς τὰς..... ἐπισημοτάτας αὐτοαποκαλύψεις τῆς δημοσιογραφικῆς εἰλικρινείας!

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΝΤΑΙ

ὄχι μόνον κωμῳδίαι εἰς τὰ «καθ' ἡμᾶς» ἀλλὰ καὶ ἄθρα πολιτικὰ καὶ χρονογραφήματα ἀκόμη.

Καὶ ἀπόδειξις ὁ ἱστορικώτατος αὐτὸς διάλογος, ὁ διαμειφθεὶς μεταξὺ δύο ἐξ ἐπαγγέλματος φαιδρολογίων.

— Βρέ, ἀδελφέ! Ὡραῖο τὸ τελευταῖο χρονογράφημά σου, ἀλλὰ κάπου τὸ διάβασα!.. Στάσου νὰ ἰδῶ! . Στὸ τελευταῖο «Φιγαρὸ» νομίζω!..

— Πιθανὸν νὰ τὸ διάβασα κ' ἐγώ!

— Μπᾶ!

— Δ', καὶ τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτό; Τὸ διάβασα καὶ τὸ μετέφρασα...

— Μὰ σ' ἔβαλες καὶ τόνομά του ἀπὸ κάτω, ἀλεόφοβε!..

— Μὰ δὲν τὸ μετέφρασα αὐτολεξεί!.. Τὸ μετέφρασα στὰ καθ' ἡμᾶς... Μ' ἐννοεῖς; Δηλαδὴ τὸ ἔκανα σὰν νὰ ποῦμε δικό μας!..

— Ἄ τότε ἔχεις δίκαιον! Καὶ νὰ μὲ συγχωρεσῃς!..

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ....ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙ

Φίλτατε «Νουμᾶ»

Ὁ κ. Δηλιγιάννης μόνον τὰ τῶν ἄλλων ἐλείμματα θεωρεῖ, τὰς δὲ ἰδικάς του καταχρήσεις κρύπτει ὄπισθεν τῶν ἀβρῶν του δακτύλων. Ναί, ὁμολογῶ ὅτι εἶνε οἰκονομολόγος εἰς τὸ ἄκρον, ἀλλὰ παρουσιάζει κατ' ἀλλόκοτον τρόπον τὸ φαινόμενον τῆς ἀμελγομένης αἰγός· δηλαδὴ ἀμέλγομεν ταύτην μέχρι τέλους καὶ αὐτὴ ἵσταται ἀτάραχος, εἰς τὸ τέλος δὲ ὅταν θέλομεν ν' ἀποτύρωμεν τὸ δοχεῖον τοῦ γάλακτος, ὠθεῖ τοῦτο διὰ τῶν ποδῶν της καὶ τὸ ἀνατρέπει ἄρδην. Τοιοῦτόν τι πράττει καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης· κάμνει, κάμνει οἰκονομίας, καταργεῖ θέσεις, ψαλιδίζει μισθοὺς κλπ. καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἡ οἰκονομολόγος κεφαλή του ξεφουρνίζει ἕνα πόλεμον ὡς τὸ 97 ἢ τὸ 86 καὶ πληρώνει ἀρκετὰ ἑκατομμύρια, ἃ εἶνε καλὰ τὸ Κουβέρνο. Τί νὰ πῇ ἀδελφὲ κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ Ρωμαϊκο καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω.

Ρωμιὸς

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς κ. Πορτιέρη. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ περάσετε καμμιὰ ὥρα ἀπὸ τὸ γραφεῖον νὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα; — Ἡ στραγὶς ὡραιοτάτη, φίλτατε Ἀγ. Ψερ. καὶ θὰ γίνῃ μέλις ψηφισθῇ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ . . . κ. Δηλιγιάννη καὶ τοῦ «Νουμᾶ». Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχει ἐξαντληθῆ ἡ πίστωσις· μετὰ τὸν Μαϊτεσλιγκ, τίποτε δικά σου δὲν βρίσκονται; — κ.κ. Ν. Σμυρν. εἰς Ταϊγάνιον, Ρ. Χριόκ καὶ Λαμπρ. Βρυντ. εἰς Πάτρας, συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Δὲν ἔχετε ἄδικον, κ. Μεφιστοφελῆ Ἂν ἦτο τὸ φύλλον μεγαλήτερον! . Δυστυχῶς, ἐνῷ ἡ ὕλη ἀφθονεῖ, τὸ χαρτί. . σώνεται! Μὴν ἀπελπίζεσθε! Θὰ κατεῖλουν καλλίτεραι ἡμέραι καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα! — Ἀκοῦστε λοιπὸν τί εἶπεν ὁ Σαίξπηρ, κ Δημόκριτε:

Παίρνω τὸν κόσμο, φίλε μου ὅπως ὁ κόσμος εἶνε.
Εἶνε σκηνὴ ὅπου καθεὶς τὸ ρόλο του θὰ παίξῃ!

— Ὁ κ. Κοσμᾶς σὰς ἔδωκε στὰ «Ἀποκρηάτικα τραγούδια» του, τὸ μοντέλο τῶν ποιημάτων ποῦ ἠμποροῦν νὰ δημοσιεύωνται στὸν «Νουμᾶ». Δοκιμάστε, κ. Σπουργίτη. Τίποτε τσιτσιρικα, τίποτε ἐπιγραμματάκια. Τίποτε εὔκολα τέλος πάντων πράγματα Ὅλο μὲ τὴ φιλοσοφίαν, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ; — κ Κ. Τρικογλίδην εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομή σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Ἀπὸ τὸ ὡραῖον γράμμα σας, θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε, νὰ δημοσιεύσωμεν μίαν περικοπὴν, ἡ ὁποία πολὺ μᾶς τιμᾷ. «Διαβάζεπω εἰς τὸν «Νουμᾶν» — μᾶς γράφετε — ἀγνὰς ἰδέας καὶ δόγματα ἀπηλλαγμένα παντὸς πάθους καὶ μὲ κάμνει νὰ πιστεύσω ὅτι προώρισται νὰ καρποφορήσῃ εὐδοκίμως καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ ποξέσῃ βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῆς Ἑλλ. Κοινωνίας ἐσφαλμένας θεωρίας καὶ πεποθήσεις πεπλανημένας, γεννηθείσας ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον πολιτικὴν κακοδιοίκησιν καὶ τὰς πλημμελεῖς κοινωνικὰς ποδηγετήσεις· Ἡμεῖς ἐδῶ ἀπὸ τὴν ξενητειὰ μετὰ πόθου ἀτενίζομεν πρὸς τὴν γλυκειὰ μας πατρίδα καὶ λυπούμεθα εἰς τὰ τυχήματά της, χαιρόμεθα δὲ εἰς πᾶν ὅ,τι βλέπομεν ὅτι δύνατται νὰ τὴν ὠφελήσῃ καὶ τῆς προσπορίσῃ δόξαν, τιμὴν καὶ μεγαλεῖον. Νομίζω λοιπὸν ὅτι ὁ «Νουμᾶς» εἶνε ἄξιος νὰ κάμῃ κάτι καλὸν διὰ τὴν πτωχὴν μας Μητέρα, ἐπείσθην δι' αὐτό, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀγαπῶ

— κ. Σπ. Βασιλειάδην. Λεύκαρα Κύπρου. Τὸ τσέκ ἐλήφθη. Ἐνεργάσω συνδρομητὴς καὶ ὁ κ. Ἀριστ. Γ. Γεωργιάδης. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας. Περιμένατε ἐπιστολήν μας.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις

Διευθυντὴς: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραφεῖα: Ὁδὸς Πινακωτῶν 22 Α.
Εἰκόνες ἐξόχων καλλιτεχνῶν

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὰ δελτάρια ἐν τούτοις δὲν ἔλειψαν καθ' ὅλους σχεδὸν τοὺς λιμένας μεταδίδοντα ἓν μέρος τῆς ψυχῆς τῶν δύο νεων πρὸς ἀλλήλους.

Δειλὰ δειλὰ καὶ περιεσκεμμένα, ὡμίλουν μεθ' ὅλης τῆς εὐγλωττίας τῆς ὑπάρξεώς των καὶ εἰς οὐδένα ἐπῆλθε καὶ πόρρω ἔτι ἡ ἰδέα ὅτι ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ἀλληλογραφία ἠδύνατο νὰ παύσῃ ποτέ.

Ὁ φίλος μας ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῆ.

Ὄχι βεβαίως διότι πράγματι ἐπίστευε εἰς αἴσιον πέρας αὐτοῦ τοῦ εἰδυλλίου... ὄχι!.. προεβλεπε μελαγχολικῶς ὅτι τὸ εἱμαρμένον δὲν θὰ ἐβράδυνε ποιραίως νὰ ἐπέλθῃ...

Ἐκεῖνος, πλανητικὸν θαλάσσιον πτηνὸν, τρέχων διαρκῶς ἀνὰ τὸν κόσμον, ἐνῷ ἐκείνη μακρὰν εἰς τὸ ἀντίθετον ἡμισφαίριον, νέα, ὡραία, περιστοιχουμένη ἴσως ἐν μέσῳ τῶν καθημερινῶν πειρασμῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς οἵτινες τόσον εὐκόλως ἠδύναντο νὰ ἐξασθενήσωσι καὶ βαθμηδὸν νὰ ἀποσβέσωσιν ἐκ τῆς ψυχῆς της τὴν ἀνάμνησιν τοῦ διαβάτου ναυτικοῦ, ὅστις μόλις ὀλίγας στιγμὰς ἐπλανήθη πλησίον της.

Τὸ ἠννόει καλῶς... τὸ ὄνειρον ὅμως ἦτο τόσον γλυκὺ, ὥστε οὔτε ἠδύνατο οὔτε συγκατετίθετο νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, πάντοτε ὠθούμενος ἐμπρὸς ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης δυνάμεως, ἥτις ἐνίοτε ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχήν μας οὐδὲν βεβαιοῦσα καὶ κἄτι ἐν τούτοις ὑποσχομένη, τόσον συγκεχυμένη καὶ τόσον γοητευτικῶς ἰριδίζουσα καὶ γοητευτική!..

Ἡ Ρόζα μετὰ τῆς οἰκογενείας της, ληξάσης τῆς περιόδου τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ θερμὸν Ἀλγέριον, ἐπέστρεφεν ἤδη εἰς Παρισίους, καὶ ἡ νεᾶνις ἔδιδε δειλῶς τὴν νέαν διεύθυνσιν εἰς τὸν μακρυνόν της φίλον.

Ἤδη ἑτοίμα νὰ τὸν ἐρωτᾷ τὸ αἴτιον τῆς μελαγχολίας του, ἢ νὰ ὑπογράφεται ἡ φίλη σας.

Περὶ ἔρωτος οὔτε κἂν ὡμίλουν. Τὸν ἠσθάνοντο μόνον! Κἄτι μόνον ὡς νοσταλγία τῶν ὡραίων ἐκείνων ἡμερῶν τῆς ὁάσεως Μαρίας, ὡς μεγαγχολία τοῦ παρόντος καὶ φόβος περὶ τοῦ μέλλοντος διέπνεον τὰς ὀλίγας γραμμὰς τῶν δελταρίων καὶ ταῦτα δὲ ἐντελῶς συμβολικὰ συγκεχυμένα, ἀσαφῆ, ὅπως μὴ δίδωσιν ὑπονοίας εἰς τοὺς τυχὸν διακρίτους. Ἠννόουν τόσον καλῶς ὅτι ἤθελον νὰ εἴπωσι!..

Τί ἤλπιζον ἐν τούτοις καὶ οἱ δύο:

Ποία ἀκαταμάχητος καὶ ὑπερτέρα δύναμις ἠδύνατο νὰ διαλύσῃ τὰ μεσολαβοῦντα ἐμπόδια καὶ νὰ ὠθήσῃ τὸ δύο αὐτὰ πλάσματα τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο;

* *
*

Τὸ πλοῖον ἐπλησίαζε τὰς Ἀπόρας.

Αἱ νῆσοι αὐταὶ ἦσαν ὁ τελευταῖος σταθμὸς κατόπιν τοῦ ὁποίου θὰ ἐπανήργοντο εἰς τὰ παράλια τῆς Εὐρώπης.

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὸν ὁρίζοντα καὶ ἡ θάλασσα βαθμηδὸν ἐγαληνία μὲ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο τῆς ἐρημίας τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾷ τόσον ἰσχυρῶς εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχήν.

Τὰ νέφη τῆς Δύσεως ἀμαυρὰ καὶ πυκνὰ βαθμηδὸν μετεβλήθησαν εἰς ἐρυθροπῶς χαλκόχροα, ἐνῷ ἀποθέωσις ἐρυθροχρύσου φωτὸς διεχύθη εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ πελιδναὶ λάμψεις διεχύθησαν ἐπὶ τῆς ἀκινητούσης ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων.

Ἦτο ἡ μεγαλοπρεπὴς ὥρα τῶν ὠκεανείων δύσεων καθ' ἃς ἡ φύσις περιβάλλεται τὸ ἄρεμον μεγαλεῖον τῶν ἡμέρων θανάτων καὶ τῶν ἀρρήτων μελαγχολιῶν.

Ἡ γαλήνη ὅμως ἐγείνετο ὁλονὲν μεγαλητέρα. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶδος ναρκώσεως καὶ περισυλλογῆς συνεῖχε τὸ σύμπαν, φοβερότερον ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἐκείνῃ ἢ ἐν τῇ ἀγριωτέρᾳ μανίᾳ του.

(ἀκολουθεῖ)